

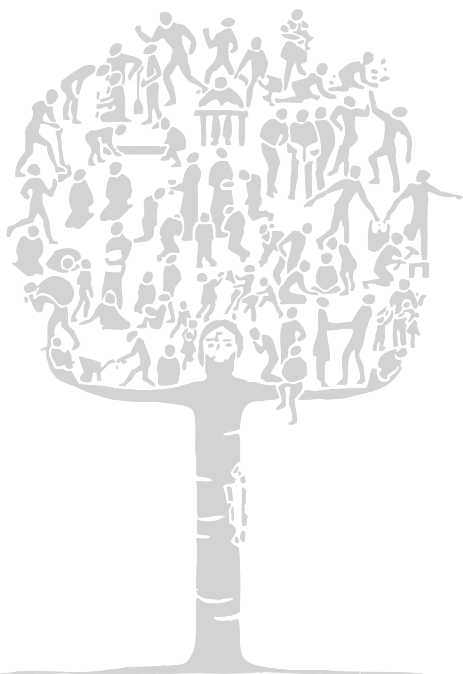

Aina siellä, missä
jokin yhteisö elää
sovituksen käyteaineena
tässä suuressa yhteisössä,
kirkossa, muuttuu mahdoton
mahdolliseksi.

1 / 2013

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja
Leena Kairavuo
Pampinkatu 16 C 17
20900 TURKU
Puh. 050-565 0493
Sähköp. leena.kairavuo@evl.fi

Sihteeri
Timo Ruotsalainen
Jäkäriläntie 8 C 15
00940 HELSINKI
Puh. 050-571 3223
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja
Terttu Lapinleimu
Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava
Leena Rautiainen

Ukinranta
Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA
Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)
Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi
Blogi: ukinranta.wordpress.com
Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit
Sinapinsiemen ja Ukinranta: FI60 8000 1700 8437 59
Kirjakauppa: FI42 8000 1600 8910 15
Intian kummilapset: FI52 2185 1800 1334 40

Tässä numerossa

Milloin ihminen on vanha?	4
Mikä on tämän ikäkauden lahja?.....	5
Keskustelua vanhenemisestä	6
Vanhuutta oppimassa	9
Vanhenemisen iloista.....	11
Korkian ijän ihmettelyvirsi	12
Kevätseminaari ja vuosikokous	13
Terveisiä Taizén kokouksista	14
Kigalista Roomaan.....	14
Miksi kaiken ei tarvitse olla täydellistä?.....	15
Pyhiinvaelluksella idän portilla.....	18
Mietiskeltäväksi	20
Me kuulumme yhteen	22
Unelmani ja visioni	24
Komin kirje Sinapinsiemenelle.....	28
Vetoomus	31
Nuoret aikuiset pyhiinvaelsivat Ukinrantaan	32
Ukinrannassa tapahtuu.....	33

Taizén Euroopan tapaamisen kohokohta oli paavi Benediktus XVI:n osallistuminen Taizén veljien ja 60 000 osanottajan kanssa ekumeeniseen rukoushetkeen Pietarin aukiolla.

TAIZÉ

Milloin ihminen on vanha?

Kysyn tyttärenpojaltani: ”Kuinka vanha olet?” Hieman pinnistellen hän nostaa esiin kolme sormea. Pian sormia tarvitaan yksi lisää. Iso poika, ihanat vauva- ja taaperoaajat ovat ohi, mutta jälleen kerran totean – hän on parhaassa iässä.

Entä minä, seitsemättä kymmenettä käyvä, mitä tarkoittaa minun ikäni, olenko jo vanha? Juuri nyt saan täysin sydämin nauttia lapsenlapseni kasvamisesta samaan aikaan kun 87-vuotias äitini alkaa tulla ”lapsiksi” jälleen. Hoivaa ja apua tarvitaan molemmilla puolilla. Olen tänä syksynä yllättänyt itseni laskestasta kuinka monta kesäloman jälkeistä työhön paluuta on jäljellä – enää kolme! Pidän työstäni, mutta silti siitä luopuminen houkuttaa. Eläkkeellä jaksaisin paremmin huolehtia lähimmäistäni.

Mittaamme elämää usein täysinä vuosikymmeninä, erotamme kolmenkymppin ja neljäkymppin kriisit. Muistan, että nelikymppisiä vietimme vielä innolla – ei ollut vanhenemisen paineita. Viiden kymmenen rajapyykin kuvittelin olevan vuoren huippu. Sitähän se ei ollut vaan sen takaa löytyi uusi laakso ja kauempana uudet huiput. Kovin pitkälle ei elämää pysty kuvittelemaan eteenpäin. Siinäkö sen suola?

Peilistä minua katselee harmaantuva ja vähitellen vanheneva nainen. Pääni sisällä olen silti sama tytön hupakko kuin aiemmin. Muistan nuorempana nauruskelleeni kun äitini kutsui ystäviään tytöiksi – ja hän oli silloin v a n h a, ainakin kuusikymppinen! Enää en naura. Elämää on ollut paljon, silti valmis en koe olevani, en todellakaan. Mutta alusta en alkaisi. Olen suunnattoman tyytyväinen, ettei enää tarvitse hakea elämän suuntaa, kumppania tai ammattia. Elämä on loksahantanut uomaansa, vaikka se välillä tulvii tai tuntuu kuivuvan.

Vanhuudelta ei kukaan voi välttyä, jos elää saa. Olen tähän asti vielä saanut pitää molemmat vanhempani. Tiedän, etten enää kauaa. Surullista, vaan sekin elämää. Ja kun he ovat kuolleet, on minun vuoroni olla vanhin ja seuraava lähtijä. Uskooni ei ole koskaan erityisesti kuulunut kaippu taivaan kotiin, tärkeintä on ollut elää ja etsiä yhteyttä kolmiyhteiseen Jumalaan tässä ja nyt. Entä nyt? Ilmeisesti edessä on vielä paljon uutta ja sopeutumista, paljon kypsymistä ja luopumista, eikö niin?

Tiedättekö muuten ihanampaa tuoksua kuin kypsän, juuri puidun viljan tuoksu?

Liisa Parviainen

Kirjoittaja on vielä muutaman vuoden innolla arkkitehdin töitä tekevä Sinapinsiemenen hallituksen jäsen ja mummi Tampereelta.

Mikä on tämän ikäkauden lahja?

”Kun askeleeni hidastuu ja muista jälkeen jään...”

Näin Anna-Maija Raittila sanoittaa virsikirjamme vanhuuden osastossa olevaa virttä. Miten tutulta se tuntuukaan? Kun huomaa, miten nuoret, vetreät ihmiset porhaltavat lenkillä edelle, kuten itse tein joitakin vuosia aikaisemmin, on pakko ajatella, että olen vanhenemassa.

Kun minua pyydettiin kirjoittamaan jokin sana vanhuudesta, muutin heti aiheen vanhenemiseksi. Vanhuus on jotenkin pyssähtynyt tai viimeisen elämän ajanjakson yleisnimi. En tunnista sitä itselleni merkittäväksi. Meitä iäkkäitä ihmisiä on toisistamme poikkeavia vaikka kuinka paljon. Yleisnimen antaminen ei tee oikeutta meille. Vanheneminen sen sijaan sisältää muuttumisen, erilaisuuden ja ainutlaatuisuuden mahdollisuuden. Vanheneminen on prosessi, jonka jokainen käy läpi ainutkertaisella tavalla, joskin joitakin yhtäläisyyksiäkin löytyy.

Mikä on tämä Jumalan ihme, minä, joka vanhenen? Se on kokonaisuus. Olen pitänyt huolta sen henkisestä puolesta, siitä, jota kutsumme

sieluksi. Vanhenemiseen kuuluu, että ruumis alkaa vaatia entistä enemmän huomiota osakseen. Vaatimukset ilmenevät kipuna, kankeutena, hidastumisena, heikkouden tunteena, voimattomuutena ja alenevana aloitteellisuutena.

Tähänkö olisi jäätävä? Olisiko vain annettava sen tapahtua? Olen jäänyt pohtimaan, mitä tähän kätkeytyy. Mikä on tämän ikäkauden lahja? Jotkut

sanovat inhoavansa vanhenemista. Toiset nauttivat siitä eläkkeen turvin. Joillekin se merkitsee sairauksia, joissa ei ole muuta kuin huononemisen suunta. Siksi haluan puhua tästä vain omalta kannaltani.

Tästä olemukseni kohtaamisesta on kysymys.

Suuntaanko katseeni vain ruumiini rapistumiseen? Eikö nyt olisi aikaa kohdata uudella tavalla se puoli itsensäni, josta voin käyttää nimeä sielu? Rapistuuko sekin? Ei. Ja vielä kerran EI. (Jätän nyt muistisairaudesta pois.) Kun jokin osa olemuksestani huononee, sen toiminta etsii jotain muuta sen sijalle. Onko se jokin puoli itsessäni, joka on jäänyt huonolle hoidolle ja jolle nyt olisi tilaa? Se on varmaan sellaista, jota ei saa rahalla eikä ostamalla. Se annetaan lahjana. Se on

sisäinen elämäni, joka on vaikeasti määriteltävissä. Joku voi kokea sen rajoittuneisuutena. Minulle se on lahja, joka avaa elämän merkityksen ja tarkoituksen entistä merkittävämpänä. Se on yhtäältä laaja, elämäkokemus, jota on kertynyt vuosikymmenten aikana. Toisaalta näen pitkän historiallisen perspektiivin elämän tapahtumissa. Koen ne molemmat lahjana. Ne avaavat tämän hetken rikkauden menneen kokemuksina ja luottamuksen tulevaisuuteen.

Tällaiset lahjat eivät tule tyhjästä. Niihin kätkeytyy ihmisenä olemisen syvin tarkoitus: suhde Jumalaan ja suhteet toisiin ihmisiin. Saan ottaa tämän kaiken vastaan ja opin näkemään Jumalan käsittämättömän rakkauden elämäni voimana. Eikö se

ole sitä uudeksi luomista, jonka Jumala lupaa? Se on alkua jollekin toisenlaiselle, sille kaikelle, mihin minulla ei ole ollut aiemmin aikaa.

Anna-Maija Raittila jatkaa virttään:

*”...on Herra vielä vierellä,
ei ohi riennäkään.”
(Virsi 527:1)*

Tähän vierellä Kulkijaan haluan tutustua entistä enemmän. Häneen turvautuminen on voimani. Hän kantaa heikkouteni. Hänen kanssaan seurustelu korvaa vähentyneet ihmissuhteet.

Kirjoittaja on viime vuonna 80 vuotta täyttänyt teologian tohtori Helsingistä.

JUHANI VEIKKOLA

Keskustelua vanhenemisesta

Vanhuus on tila, jossa ihmisen ruumiilliset ja henkiset voimat alkavat heikentyä. Se johtaa lopulta kuolemaan. (Wikipedia)

– Tunnetko itsesi vanhaksi? Heitän kysymyksen pian 75 vuotta täyttävälle ystävälteni.

– Kyllähän tässä koko ajan käy kankeammaksi ja hitaammaksi, lähimuistinkin alkaa heiketä. Sekö se lienee vanhuutta?

– Pelottaako sinua vanheneminen?

– Totta puhuen on aina joskus mielessä se, että entäpä jos tulen kyvyttömäksi elämään itsekseni ja huolehtimaan asioistani. Joudun kokonaan toisten avun varaan. Missä silloin asun ja kuka minua hoitaa? Pitäisikö nyt jo ruveta varustautumaan siihen? Ja millä tavalla?

– Onko se totta vai tuntuuko vain siltä, että vanhenevan ihmisen tulevaisuus on suomalaisessa yhteiskunnassa tullut epävarmemmaksi?

– Kyllä uutiset vanhusten hoidon ongelmista on saaneet monet pelkäämään vanhenevista.

– Ongelmien esille nostamisen tarkoitus ei ole pelotella, vaan saada aikaan parannusta olosuhteisiin. Miten poliitikot ja päättäjät voisivat tarttua epäkohtiin, jollei niitä tuotaisi esille ja tiedostettaisi?

– Totta, mutta miten se tehtäisiin niin, ettei lisätä epävarmuutta ja tulevaisuuden pelkoa vanhuksissa?

– Milloin muuten ihminen on vanhus?

– Monet meistä eivät haluaisi koskaan käytettävän sitä sanaa. Tai korkeintaan yhdeksänkymmppisinä.

– Mikä siinä pelottaa tai hävettää? Keinoitekoiselta tuntuu käyttää joitakin ”kiertoilmaisuja” niin kuin seniorit tai ikäihmiset tai ikääntyvät.

– Kaikkihan me ikäännyimme. Luin jostakin tutkimuksesta, jonka mukaan vanhuus alkaa 27-vuotiaana. Ihmisen kognitiiviset toiminnot, kuten havaitseminen, ajattelu, kieli ja muisti, ovat huipussaan 22-vuotiaana ja alkavat laskea 27-vuotiaana. Muistissa havaittiin selvä notkahdus 37-vuotiaana ja muissa testeissä 42 vuoden iässä.

– Luin saman jutun. Hyvä uutinen oli se, että elämäkokemukseen ja tiedon karttumiseen perustuvat kyvyt paranivat aina 60-vuoden ikään saakka.

– Elämäkokemus karttuu kyllä senkin jälkeen. Minusta tuntuu, että joka päivä voi oppia jotakin uutta. Ja löytää menneistä uusia näkökulmia.

– Minusta yksi oleellinen asia vanhuudessa on se, että tulevaisuuden perspektiivi lyhenee. Elämältä ei ole enää odotettavissa kovin paljon. Mutta vastaavasti menneisyyden perspektiivi pitenee. Voi nähdä

miten maailma on muuttunut minun elinajanani. Ja se on joskus hämmästyttävää!

– Mutta eikö se ole toisaalta aiheuttamassa vanhuuden pessimismisiä ja masenustakin? Jos elämältä ei ole mitään odotettavaa, siltä katoaa mieli. Ja toisaalta muutos näyttää usein kulkevan väärään suuntaan, kohti vanhojen arvojen murenemistä. Niiden, joiden varaan elämäni rakensin.

– Vanhojen ihmisten perussynti on puhua ”vanhoista hyvistä ajoista”.

– Mutta on vaikea tietää, mikä tämän hetken pessimismissä johtuu vanhuuden perspektiivittömyydestä ja mikä todellisuudesta. Monet nuoretkin ovat ahdistuneita siitä, että ihminen näyttäisi tuhoavan ekologisen ympäristönsä lisäksi myös sosiaalisen ympäristönsä ja mahdollisuuden elää täysipainoista ja syvällistä elämää. Puhuin tästä eräässä tilaisuudessa. Nuori ystävähän huomautti, ettei aivan kaikki ole mennyt huonommaksi. Hän esitti esimerkkejä myönteisestä kehityksestä. No, totta kai niitäkin on, mutta jäin miettimään, kumpi on oikeammassa: sekö joka optimismin varassa näkee ensisijaisesti myönteisen kehityksen ja ohittaa uhkatekijät vai se joka pessimistisesti tuijottaa negatiiviseen kehitykseen eikä muista, miten paljon myönteistä kehitystä on tapahtunut ja tapahtuu koko ajan?

– On se hyvä, että nuoremmilla on optimismia. Optimismihan on elämistä siinä uskossa, että kaikki kääntyy paremmaksi – ja toimimista sen hyväksi. Pessimismi on resignaatiota.

– Vanhuuteenhan kuuluu väistämättä luopuminen – mutta kuuluuko siihen myös luovuttaminen, siis alistuminen?

– Tuo luopuminen on mielenkiintoinen juttu. Olen miettinyt että vanhetessaan pi-

täisi kai opetella luopumaan, yksinkertaisesti elämää. Jossakin vaiheessa on kuitenkin pakko luopua monista asioista, jotka on olleet elämässä tärkeitä – kunnes lopulta on luovuttava itse elämästä – tässä ajassa.

– Toisaalta luopuminen ja luovuttaminen on juuri sitä vanhenemista. Ne, jotka eivät luovuta, säilyttävät nuorekkuutensa pitempään! Ikääntyvienkin pitäisi siis säilyttää optimisminsa.

– Minusta usko auttaa säilyttämään optimismin vanhanakin. Usko siihen, että olen jo nyt osallinen iankaikkisesta elämästä ja Jumalan rakkauden valtakunnasta. Tuli mitä tuli, olen hänen hyvän huolenpitonsa varassa. ”Kaikki kääntyy hyväksi!”, toisti Anna-Maija Raittila usein. Ei se ollut sinisilmäisyyttä, vaan juuri tätä luotamusta.

– Luin muuten hyvän aforismin facebook-kaverin sivulta: ”Emme lopeta leikkimistä sen johdosta, että vanhenemme – vanhenemme koska lopetamme leikkimisen”.

– Totta! Yksi ihmisyyden peruselementti on kyky leikkiä ja ihmetellä. Ihminen ei ole vain homo sapiens vaan myös homo ludens, leikkivä ihminen. Vanhanakaan ei tarvitse elää kuin viimeistä päivää. Saa elää kuin ensimmäistä päivää! Ihmetellen ja leikitellen.

– Tästä muistuin mieleen Michel Quoistin rukouskirjasta meditaatio, joka on aina riemastuttanut minua:

”Rakastan lapsia, sanoo Jumala, ja tahdon, että ollaan niin kuin he.

Minä en rakasta vanhoja, sanoo Jumala, paitsi jos he ovat lasten kaltaisia.

Enkä myöskään halua valtakuntaani kehtään muita kuin lapsia, niin on säädetty aikojen alusta.

Kieroutuneita lapsia, kyttyräselkäisiä lapsia, ryppyisiä lapsia, lapsia joilla on jo harmaa parta, kaikenlaisia lapsia, mutta lapsia, ei muuta kuin lapsia.

Asiaa ei voi enää muuttaa, se on päätetty, eikä ole tilaa kenellekään muille kuin lapsille.

Rakastan lapsia, koska he vielä kasvavat, koska he ovat yhä varttumassa.

He ovat matkalla, tiellä.

Mutta isoista ihmisistä ei ole enää miinhinkään, koska he eivät enää kasva, eivät vartu.

He ovat pysähtyneet.

Se on murheellista, sanoo Jumala, että nuo isot ihmiset luulevat jo jonnekin saapuneensa.

Halleluja, halleluja, sanoo Jumala, avatkaa kaikki pienet, vanhat ihmisenne!

Tässä on Jumalanne, iankaikkinen, ylönoussut, joka on tulossa herättämään kuolleista lapsen teissä!

Kiiruhtakaa, sillä juuri nyt on hetki tullut, juuri nyt olen valmiina tekemään teille uudet, kauniit lapsenkasvat ja antamaan teille lapsen kauniin katseen...

Sillä minä rakastan lapsia, sanoo Jumala, ja tahdon, että ollaan niin kuin he.

(Michel Quoist,

Rukouksia elämän arjesta, 1963)

SISKO RAITIS

Vanhuutta oppimassa

Olen lapsuudesta asti pitänyt vanhoista ihmisistä. Varmaankin lähiympäristössä oli turvallisia ja lämpimiä vanhoja ihmisiä, jotka rakastivat lapsia. Kävin usein kahdessa naapurimökissä, joissa sain kuunnella aikuisten juttuja. Myös minun kanssani juteltiin.

Kun menin oppikouluun, asuin viikot koulukortteerissa. Sielläkin löysin kaksi mukavaa mummoa, toinen oli isäni sukulainen ja toinen kotini naapurissa asuvan naisen äiti. Heidän luonaan sain aina syödä jotakin hyvää ja kuunnella mielenkiintoisia juttuja.

Kolmekymmentä vuotta myöhemmin koulutin Suomen Punaisen Ristin ystäväpalvelun vapaaehtoistyössä toimivia. Useimmat heistä olivat vanhusten tukihenkilöinä. Olin iloinen tehtävästäni kouluttaa motivoituneita ystäviä vanhuksille, kehitysvammaisille ja joillekin muille potilasryhmille. Pidän SPR:n, potilasjärjestöjen ja seurakuntien vapaaehtoistyötä hyvin tärkeänä. Vanhusten kohtaamisen pitäisi kuulua myös tavalliseen elämään organisaatioiden ulkopuolella.

Seurakuntatyössä lehtorina ja pappina kävin mielelläni vanhusten syntymäpäivillä onnittelemassa. Haastattelin heitä kokemuksista pitkän elämän aikana. Kuulin mielenkiintoisia tarinoita, myös vaikeista vaiheista esimerkiksi sodan aikana ja sen

jälkeen. Ei ollut helppoa tulla karjalaisena siirtolaisena Varsinais-Suomeen. Vuosikymmenet olivat sitten auttaneet sekä paikallisia että siirtolaisia sopeutumaan uuteen tilanteeseen.

Kuulin monenlaisia elämäntarinoita kotikäynnillä. Usein oli hauskaakin. Yksi tällainen tilanne oli vanhainkodissa aika lailla dementoituneen hyvin vanhan naisen luona. Menin sinne suoraan jumalanpalveluksesta papinpuku päällä. Sanoin pariakin kertaa, että olen seurakunnan puolesta onnittelemassa häntä. Juttelimme monenlaista, hän lepäsi vuoteellaan, minä istuin vieressä. Yhtäkkiä hän huomasi papinristin kaulassaan, otti sen käteensä ja sanoi: ”Sinulla on tällainen risti, sinä taidat olla uskovainen.”

Kerronpa vielä kokemukseni, joka liittyy Morbackaan. Turussa pidettiin kirkkopäivät kevätkesällä 1979. Anna-Maija Raittila ja hänen Taizé-nuorensa rakensivat konsiilikylän Nummen seurakuntataloon silloisen Kaarinan, nykyisen Katariinan kirkon viereen. Taizén veli Roger oli kirkkopäivien vieraana, ja Taizé tuli hyvin esille kirkkopäivillä.

Seuraavan vuoden alkupuolella Anna-Maija soitti minulle ja pyysi minua lähtemään tapaamaan henkilöä, joka oli soittanut hänelle Kaarinasta. Tämä oli sanonut, että hän ei ollut kuullut konsiilikylästä mi-

tään, ennenkuin hänen tyttärenpoikansa Hollannista oli tullut ja kertonut siitä. Poika oli tavannut junamatkalla Ruotsin läpi nuoren naisen, joka oli menossa Anna-Maijan luo Espooseen. Häneltä poika oli kuullut konsiilikylästä ja kertonut isoäidilleen **Signe Ruysille**, Morbackan omistajalle.

Signe Ruys oli sanonut Anna-Maijalle puhelimessa aina halunneensa, että hänen kotiinsa syntyisi kristillinen kommuuni. Hän oli ruotsin- ja hollanninkielinen, siksi tämä sana oli hänelle luonteva. Suomenkielessä se siihen aikaan oli vaarallinen sana. Anna-Maija pyysi minua ottamaan selvää, minkälaista yhteisöä rouva Ruys halusi. Muutaman vuoden kuluttua Morbackaan syntyi yhteisö, jonne siten myöhemmin myös Anna-Maija ja **Tais-to** muuttivat.

Signe Ruys oli Morbackan yhteisön syntyessä lähes 90-vuotias. Hän oli sivistynyt ja ystävällinen henkilö. Viimeiset vuotensa hän vietti tyttärensä **Willemienin** perheessä Hollannissa. Kävin siellä, kun hän oli ehkä 94-vuotias. Hänen yöpöydällään oli kirjoja neljällä kielellä. Ihailin sellaista vanhuutta.

Nyt olen ollut seitsemän vuotta eläkkeellä, ja vanhuus on alkanut vahvasti. Olen jättänyt vapaaehtoistyöt seurakunnassa. Yrittän joka päivä tehdä jotakin hyödyllistä kotona. Vielä en osaa mennä osallistumaan seurakunnan vanhustenkerhoon.

Olen ollut viime aikoina tyytyväinen itseeni siinä, mitä teen kotona. Olen jo käynyt läpi vaatekaappeja ja poistanut sieltä aika paljon tavaraa. Järjestän kuljetuksia Viron joihinkin seurakuntiin, joissa on kirpputori. Sinne olen nyt lähettämässä poistamiani vaatteita.

Olen myös päässyt jotenkin alkuun papeiden ja kirjojen selvittämisessä. Kumpiakin meillä on aika paljon. Arkistoin tärkeitä papereita ja muut heitän pois. Kirjoja olen jo malttanut antaa esim. opiskelijoille tai nuorille papeille. Vielä niitä riittää jättämään kotini hyllyille.

Vanhuus voi olla rikasta ja hienoa aikaa. Seuraan ihailen sellaisia vanhoja ihmisiä, jotka ovat edelleen kiinnostuneita maailman ja yhteiskunnan asioista ja myös lähiympäristöstä. Huomiota herättämättä he auttavat niitä, jotka apua tarvitsevat. He eivät yritä esiintyä nuorempina kuin ovat. He ovat tasapainoisia vanhuksia. Tällaista vanhuudenajan elämistä toivoisin enemmän.

Nyky aika torjuu kuolemaa vahvasti. Haluaisin itse oppia kuoleamisen taitoa, ars moriendi. Aikaisemmin sitä on pidetty arvossa, se on kuulunut kulttuuriin. Nostetaan se uudelleen osaksi kulttuuria!

Kirjoittaja on toiminut lehtorina ja pappina Turun seudulla, viimeksi retriittityön pappina Turun seurakunnassa ja on nyt eläkkeellä kahdeksatta vuotta.

SIMO YLIKARJULA

Vanhenemisen iloista

Jo muutaman vuoden ikäisestä lähtien meiltä kysytään tuosta, kuinka vanhoja olemme. Vanheneminen seuraa meitä todellakin läpi elämän. Vanhenemisen tärkeydestä kertoo sekin, että jo 1700-luvulla ilmestyi kirja ”Konsti elää kauan. Tarpeellisia ja hyödyllisiä neuvoja ja ojennusnuoria terveyden varjelemiseksi ja saada elää isohon ikähän.”

Vanhenemisen varmana merkinä voi pitää, kun ei haluaisi enää yöpyä muualla kuin omassa sängyssä tai ajattelee, mitä on tapahtunut, kun puhelin soi illalla klo 21:n jälkeen. Muistilappujen kirjoittaminen ja niiden kadottaminen tulee tutuksi.

Lääkärissä käydessä meiltä kysytään, mitä hyvää syömme, juomme ja mitä hauskaa harrastamme. Tämän jälkeen ne sitten kielletään. Usein ihmettelee, kuinka lääkärit ovat nykyään niin nuoria. Toisaalta lehdistä ja televisiossa on omaa ikäluokkaa mainostamassa kevyttuotteita, vitamiineja ja verenpainelääkkeitä.

Ikääntymistä on sanottu elämänpitäiseksi tehtäväksi. Merkillistä on kuitenkin, kuinka vanhus-sanaa karsastetaan. Sen sijaan puhutaan ikäihmisistä, kolmannelta iästä, ikinuorista, senioreista, kypsään ikään ehhteistä ja ties mistä.

Aiemmin vanhenemiseen liittyi pitkän iän ja elämäkokemuksen tuomaa arvostus-

ta. Nyt vanhuuteen kypsymisen sijaan on siirrytty nuoruuden tavoitteluun. Kaikki tuntuvat haluavan pitkän iän mutta ilman vanhenemistä. Ei meidän tarvitse lunastaa arvoamme kansalaisena yrittämällä säilyä niin ulkoisesti kuin toimintakyvyllämme kolmikymmppisenä.

Suuren maailman malliin meilläkin tarjotaan kalliiseen hintaan tuotteita, joiden terveydellisistä vaikutuksista ei ole mitään tieteellistä näyttöä. Kyse on lähinnä rahastuksesta unelmilla ja mielikuvilla.

Eiköhän hyvä vanhuus löydy aivan toisaalta: oman ikääntymisen hyväksymisestä sekä henkisen ja fyysisen kunnan ylläpidosta, ystäviä unohtamatta.

Vanhuksiin ei tässä varsin vanhuskielteisessä ilmapiirissä ole todellakaan helppo samaistua. Pelkästään vanhus-sanan käyttö on kuin julistettu pannaan. Vain taivas tuntuu olevan rajana sille kekseliäisyydelle ja niille hyvin erilaisille uudissanoille, joilla pyritään kuvaamaan ikääntyvää ja iäkäästä ihmistä sanomatta häntä vanhaksi. Moni 70-vuotias sanoo olevansa keski-ikäinen tai ainakin tunteavansa itsensä sellaiseksi.

Kuinka oikeassa olikaan kirjailija **Jonathan Swift** muutama sata vuotta sitten todetessaan: ”Jokainen haluaa elää kauan, mutta kukaan ei toivo olevansa vanha.”

Nauttikaamme Luojan luomasta maailmasta ja läheisistä ihmisistä minkäikäisiä he sitten ovatkin. Varsin oikein asian mielisi 7-vuotias **Anton** todetessaan: ”Vanhus-ten huolto on sitä, että jakaa huolensa vanhojen kanssa.”

”Sinun hyvytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.” (Ps. 23:6).

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva sairaalapappi Helsingistä.

Korkian ijän ihmettelyvirsi

***Ilolla tahdon laulaa Herralle kiitosta
elämän rikkaudesta, vuosien matkasta,
leikeistä kotipihan, nuoruuden muistoista,
päivistä työn ja toimen, arjenkin armosta.***

***Ystävät, läheiseni, ovat myös armoa
Niin monta lähelläni saan pitää lahjana!
Kun masennuksen päiviin he tuovat lohtua,
saan enkeleitä pitää vieraana arjessa!***

***Suurimman armon ihmeen tuo Herran rakkaus,
on ristiin kätkeytyä anteeksiantamus.
Jokaiseen uuteen päivään se tulvii valoaan,
tuo riemullisen viestin: saan alkaa uudestaan!***

***Kun vuodet hartioita painavat kumaraan,
ja kasvoillemme piirtää elämä uurteitaan,
myös heikkona saan olla Herrani hoidossa,
ei sairauskaan riistää voi sitä iloa!***

***Huomisen murheet jättää saa syliin Herrani,
Hän loppuun asti olla kanssamme lupasi.
Se voima meitä kantaa myös päiviin tuleviin,
salatun toivon antaa suuriinkin murheisiin.***

(Sanoittaja tuntematon, sävel: Vk 512)

Sinapinsiemen ry:n kevätseminaari ja vuosikokous

Lauantaina 27.4.2013 klo 12.00–16.30

**Pakilan Torpparinmäen seurakuntakodilla,
Käräjätuvantie 3, 00690Helsinki.**

Ohjelma:

- 12.00 Yhdistyksen sääntömääräinen kevätkokous
- 13.30 Kahvia ja rupattelua. Arpajaiset Komin lastenkotihankkeen hyväksi.
- 14.30 Raamatun käyttö ja vaikutus vuoden 1918 sisällissodan tulkinnoissa,
TT *Niko Huttunen*
- 16.00 Rukoushetki

Torpparinmäen seurakuntakodille pääsee Helsingin Rautatientorilta bussilla numero 67, joka lähtee laiturista 4. Matka-aika on noin 30 minuuttia. Pois jäädään Käräjätuvantien (K-kaupan jälkeinen pysäkki) pysäkillä (nro 2293), josta kävelymatkaa on noin 100 metriä. Seurakuntakodin edustalla on myös jonkin verran pysäköintitilaa autoille.
Ilmoittautuminen 20.4. mennessä Timo Ruotsalaiselle: sihteeri@sinapinsiemen.fi tai p. +358 50 5713 223.

KOKOUSKUTSU

Sinapinsiemen ry:n jäsenet kutsutaan sääntömääräiseen vuosikokoukseen lauantaina 27.4.2013 klo 12.00 Torpparinmäen seurakuntakodille, Käräjätuvantie 3,00690 Helsinki.

Käsiteltävinä sääntömääräiset asiat:

- Hallituksen laatima toimintakertomus vuodelta 2012
- Hallituksen laatima tilinpäätös vuodelta 2012
- Tilinpäätöksen vahvistaminen ja vastuuvapauden myöntäminen hallitukselle
- Muut asiat

Turussa 1.2.2013

Leena Kairavuo

Sinapinsiemen ry:n hallituksen puheenjohtaja

TERVEISIÄ TAIZÉN KOKOUKSISTA

Viime syksynä pidetyn Taizé Helsinki 2012 -tapahtuman jälkeen Taizén yhteisön toimesta on järjestetty kolme suurta kokoontumista: Kigalissa, Roomassa ja Istanbulissa. Saamme tässä lehdessä niistä terveisiä.

VELI ALOIS

Kigalista Roomaan

Kuukautta ennen Rooman Euroopan tapaamista ”maapäällinen luottamuksen pyhiinvaellus” pidettiin Kigalissa Ruandassa 14.–18. marraskuuta. Aiemmin tapahtuma oli järjestetty Johannesburgissa Etelä-Afrikassa vuonna 1995 ja Nairobissa Keniassa vuonna 2008, ja nyt siis kolmannen kerran Afrikassa. Tapahtuman osallistujat tulivat kaikkialta Ruandasta, Itä-Afrikan Suurten järvien alueelta ja kauempaakin – yli 8500 nuorta 35 maasta, ja 4000 perhettä otti heidät vastaan.

Kigalista menin kahden veljeni kanssa Gomaan, Pohjois-Kivuun juuri viimeaikaisten levottomuuksien aiheuttaessa kymmenientuhansien siirtolaisperheiden tulvan alueelle.

Ruanda on käynyt läpi suuren kärsimyksen vaiheen. Muistot elävät: haavat ovat yhä auki. Mutta maa on pääsemässä takaisin jaloilleen. Ihailemme niitä, jotka tuovat myötätuntoa ja parantavat esimerkiksi huolehtimalla orvoista kuin he olisivat heidän omia lapsiaan.

Olemme Ruandasta tullessamme tuoneet ennen kaikkea kutsun sovintoon.

Kirkko haluaa myötävaikuttaa syvällisen sovinnon syntymiseen, ei pakotettuun rinnakkaiseloon, vaan sydänten sovintoon. Tämä on kutsu meille kaikille: kuinka voimme sovittaa yhteen sen, mikä näyttää olevan, tai ehkä on, ristiriidassa? Meitä ei ole tuomittu alistumiseen tai passiivisuuteen, koska Kristus tuli sovittamaan yhteen pysyviltä näyttävät vastakkaisuudet.

Gomassa poikkeusolosuhteissa valtavasta ahdingosta ja usein täydellisestä puuteenalaisuudesta huolimatta tapasimme rauhantekijöitä ja rakkauden todistajia. Uskonsa vuoksi he pysyvät rohkeina kaaoksen, pelon ja turvattomuuden keskellä. Pidämme silmiemme edessä kuvan kirkosta, johon kaikki ovat tervetulleita, vaikka muu yhteiskunta ei toimisikaan.

Olen vaikuttunut nuorten afrikkalaisten kristittyjen elinvoimaisuudesta. Tällainen dynaamisuus on eräänlaista evankeliumin rohkaisua pysyä kestävässä toivossa.

Jos vuosi 2012 on saanut meidät erityisesti huolehtimaan nuorten afrikkalaisten asioista, vuonna 2013 kuuntelemme nuoria aasialaisia: tämän vuoden loka-mar-

raskuussa muutamat meistä tekevät useisiin maihin pyhiinvaelluksen, jonka aikana pysähdymme Soulissa, Koreassa, ja Vaissa ja Mumbaissa, Intiassa.

Aloitamme vuoden 2013 menemällä Istanbuliin 100 nuoren kanssa juhlimaan loppiaista ekumeenisen patriarkan **Bartolomeuksen** ja tuon kaupungin kristittyjen kanssa.

Berliinissä viime vuonna julkaistu kirje ”Kohti uutta solidaarisuutta” pitää etsintäämme yllä seuraavan kolmen vuoden aikana. Siinä on jo hahmoteltu valmisteluvaiheet ”uuden solidaarisuuden kokoukselle”, joka on määrää pitää Taizéssa elokuussa 2015. (www.taize.fr)

Jatkaaksemme tätä valmistautumista omistamme vuoden 2013 alkaen Euroopan Rooman kokouksesta tavoille etsiä ”lähteitä luottamuksen löytämiseksi Jumalaan”. Paavi **Benedictus XVI:n** käynnistämä ”Uskon vuosi” kannustaa meitä tässä.

(Tämän kirjoituksen yhteyteen Taizén veljesyhteisön priorin, veli Alois liitti vuodelle 2013 neljä ehdotusta, joiden on tarkoitus auttaa meitä eteenpäin luottamuksen lähteiden löytämisessä. Otamme niistä yhden mietiskelytekstiksi Sinapinsiemen-lehden kuhunkin tämän vuoden numeroon.)

Suom. Anne Väisänen

LAURA HYTTI JA MIKA HÄNNINEN

Miksi kaiken ei tarvitse olla täydellistä? *Kokemuksia Taizén uudenvuodentapaamisesta Roomassa*

Taizén uudenvuodentapaaminen 2012–2013 pidettiin Roomassa. Ilmassa oli suuren seikkailun tuntua jo ennen matkaa. Arvasimme, että Rooma kaupunkina saisi erityisesti katoliset nuoret liikkeelle tuhatmäärin, eikä vähiten siksi, että paavi tapaisi meidät nuoret pyhiinvaeltajat. Luvassa olisi varmasti ikimuis-toinen pyhiinvaellus kauniiden kirkkojen, historiallisten rakennusten, maailmankuulun ruoan ja iloisten italialaisten kanssa. Seikkailufilisin sen kuin kasvoi Taizén veljen lähettämän sähköpostin myötä, jossa he

kertoivat, että tapahtumaan odotettaisiin 40 000 nuorta ja että monet joutuisivat yöpymään hyvin yksinkertaisissa oloissa, koska isäntäperheitä ei ollut löytynyt tarpeeksi. Ehkäpä roomalaiset olivat niin tottuneita jatkuvaan pyhiinvaeltajien virtaan, ettei tapahtumassa ollut heille mitään uutta, toisin kuin Poznanissa Puolassa tai vaikkapa Helsingin tapaamisessa, joissa kaikki halukkaat isäntäperheet eivät saaneet vieraita kotiinsa. Varustauduimme siis paksuilla makuupusseilla, villasukilla ja joustavalla asenteella.

Laura ja Mika kynttilälyhtyjen kanssa odottamassa Pietarinkirkon aukion rukoushetken alkua.

Me onnekkaita pääsimme majoittumaan maallikko-salesiaani-perheeseen yhdessä kolmen ukrainalaisen kanssa. Saimme nauttia heidän kesämökkkinsä puutarhan säilytyistä antimista ja maailman parhaasta tiramisusta sekä arki-italian kielikoulusta. Valtaosa pyhiinvaeltajista joutui tällä kertaa tyytymään isoihin halleihin tai seurakuntasalien lattioihin. Kaikissa majapaikoissa ei ollut suihkuja tai sitten tarjolla oli yksi suihku 50 osallistujalle. Tästä huolimatta emme kuulleet montaakaan valitusta. Sen sijaan tuntui, että yhteinen kokemus ja vaikeudetkin hitsasivat ihmiset yhteen.

Isäntäseurakunnassamme oli ihana huomata, että isoja vastuutehtäviä oli annettu oikeasti nuorille. On varmasti yksi kirkon elinehto, että kaikki seurakunnan jäsenet otetaan vakavasti ja jokaiselle hakukkaalle löytyy mielekäs tapa olla osa seurakuntaa. Vaikka kaikkien nuorten kielitaito tai kokemus ei aina riittänyt hommien loppuun saattamiseen ja vaikka saa-

pumispäivänä jonotimme satojen muiden kanssa tuntikausia seurakunnassa ja keskusteluryhmät olivat yhtä suurta kaaosta, ei se haitannut. Kun kaikki ei ollut valmista eikä täydellistä, löytyi ihmisten väliltä solidaarisuutta, yhteenkuuluvuutta, spontaaniutta, halua auttaa toista, tyytyä siihen mitä oli ja ottaa täysillä ilo irti siitä. Kun kaikki ei ollut valmista eikä täydellistä, jokaista tarvittiin, kaikki saivat antaa panoksensa yhteiseksi hyväksi, ja niin asiat alkoivat lopulta rullata.

Pyhiinvaelluksen aikana koimme monia ikimuistoisia hetkiä.

Yksi mieleenpainuvimmista kokemuksista oli 60 000 ihmisen rukoushetki paavi **Benediktuksen** ja eri kirkkojen edustajien kanssa Pietarin kirkon aukiolla. Kymmenientuhansien kynttilöiden meri ja yhteisen laulun ja rukouksen kauneus valaisivat aukion, kasvomme ja sydämemme. Ei haitannut, vaikka aukiolla kävi kylmä viima ja turvallisuusjärjestelyjen vuoksi paikalle piti tulla kolme tuntia ennen rukoushetkeä. Siinä oli sitten aikaa jakaa kunkin repusta löytyneitä ruoan muruja ja lämpimiä vaatteita toinen toistemme kanssa. Paavin saapuminen papa-mobiililla herätti väkijoukossa samankaltaisen ilmiön, kuin jos paikalle olisi tullut maailmankuulu pop-tähti.

Ylipäätään kaikki tapahtuman rukoushetket olivat kauniita elämyksiä. Koska Roomasta ei ollut löytynyt tarpeeksi isoa messuhallia, joissa Taizén uudenvuodentapaamiset rukoushetkineen ja ruokailuineen tavallisesti järjestetään, oli päädytty upeaan ratkaisuun. Rukoushetket tapah-

tuivat samaan aikaan lukuisissa eri kirkkoissa, jotka olivat toinen toistaan kauniimpia ja uskomattoman vanhoja. Osallistujat oli jaettu maiden ja alueiden perusteella ryhmiin ja jokainen pääsi vuorollaan rukoilemaan eri kirkkoon, kun seurasi ohjelmalehtisestä missä piti minkäkin päivä- tai iltarukouksen aikana olla. Lisäksi iltapäivisin lounaan jälkeen oli tarjolla erilaisia pyhiinvaellusreittejä eri kirkkoista toisiin. Rukoilimme monessa kirkossa ja tuntui että kanssamme olivat monet pyhät ihmiset ja lukuisat sukupolvet, jotka olivat rukoilleet noissa kirkkoissa ennen meitä.

Vaikka tapahtumassa kaikki ei mennyt niin kuin Strömssössä, niin yksi asia onnistui täydellisesti: tapahtuman ruoka. Ruoanjako ja ruokailut tapahtuivat ulkona Circo Massimolla, entisellä hevoskilpailuradalla. Tuli usein mieleen kertomus viidestä leivästä ja kahdesta kalasta. Silloinkin väkijoukko istuutui yhdessä syömään. Meitä siunattiin upealla aurinkoisella säällä. Vaikka jonotus kesti kauan, oli se sen arvoista. Taizé-tapahtumien normaalit säilykepurkkiruokat olivat vaihtuneet pinaatti-ricotta-cannelloneihin ja munakoisolasagneen. Monet totesivat että ikinä Taizé-tapaamisissa ruoka ei ole ollut yhtä hyvää.

Suomesta Rooman tapaamiseen osallistui kymmenen. Ruotsalaiset olivat laittaneet vielä paremmaksi: heitä oli tapahtumassa reilusti yli sata. Seuraava uudenvuodentapaaminen järjestetään Strasbourgissa. Tapahtuma tulee olemaan monella tapaa mielenkiintoinen ja historiallinen. Eräs puhutteleva seikka on, että isäntäperheet ja -seurakunnat ovat rajan molemmin puolin. Tapahtuma järjestetään sekä Ranskassa että Saksassa samaan aikaan! Kutsukaa tuntemianne nuoria pyhiinvaellukselle kaunii-

seen Strasbourgisiin tai kertokaa asiasta seurakunnissanne!

Roomassa osallistuimme apostoli **Pietarin** elämää käsittelevään, veli **Emilen** pitämään workshopiin. Pohdimme Pietarin elämän ja epäonnistumistenkin valossa kysymystä mikä merkitys on sillä, että Kristus rakensi kirkkonsa epätäydellisen ihmisen varaan ja nosti epätäydellisiä ihmisiä esikuviksi. Miten kristinusko olisi erilainen, jos Jeesus olisikin valinnut täydellisen ihmisen? Saimme aikaan hyvät keskustelut. Ei ole kulunut klisee, että me saamme olla keskeneräisiä, vaan se on täyttä totta.

Opimme Roomassa paikallisilta seurakunnilta paljon. Juuri silloin, kun kaikki ei ole täydellistä, jää tilaa kaikille osallistua. On tärkeää, että seurakunnassa ja kirkossa on tilaa harjoitella, onnistua ja myös epäonnistua. Ilman epäonnistumisen mahdollisuutta ei voi tapahtua kasvua. Kun kaikki ei ole valmista, useimmat ihmiset ottavat vastuuta ihan eri tavalla ja pääsevät toimimaan (vaikka osa äänestäisikin jaloillaan tai nurisiksi). Siitä syntyy solidaarisuus, yhteenkuuluvuus. On aarre huomata, että me tarvitsemme toinen toisiamme. Toisaalta saattaa käydä niinkin, että uskallamme höllätä ja päästää irti omista suunnitelmistamme ja näkemyksistämme miten kaiken tulisi mennä ja miten ”aina ennen” on tehty. Jää tilaa spontaaniudelle, elämän odottamattomalle kauneudelle, jollekin aivan uudelle ja suunnittelemattomalle, Jumalan uutta luovalle Hengelle. Siksi kaiken ei tarvitse olla täydellistä.

Kirjoittajat ovat helsinkiläinen ekumeeninen pyhiinvaeltajapariskunta.

Pyhiinvaelluksella idän portilla

Loppiainen Istanbulissa

Taizé-yhteisön ja Konstantinopolin ekumeenisen patriarkaatin yhteydenpito ulottuu 60-luvulle asti, jolloin veli Roger matkusti ensimmäisen keran Istanbuliin tapaamaan patriarkka Athenagorasta. Veli Rogerin huoneessa on

yhä tänäkin päivänä patriarkan hänelle antama Jumalanäidin ikoni. Veli Rogerin kuolinvuonna 2005 veli Alois puolestaan matkusti Istanbuliin tapaamaan nykyistä itäisen ortodoksimaailman patriarkkaa, Bartolomeos I:ä. Vuonna 2011 patriarkka

kutsui Aloisin palaamaan Istanbuliin, tällä kertaa muutamaa veljen ja sadan nuoren aikuisen kanssa.

Myös kolmea suomalaista lykästi: luterilais-ortodoksinen pariskunta Laura Hytti ja Mika Hänninen sekä minut heidän valitsemanaan ystävänä kutsuttiin tähän tapaamiseen, joka alkoi suoraan Taizé-yhteisön uudenvuodentapaamisen jälkeen ja huipentui epifanian, loppiaisen, viettoon. Roomasta Istanbuliin kuului matkustaneen lentokonelesteittäin pelkkiä Taizé-ihmisiä! Meitä oli yhteensä 25 eri maasta.

Kohtaamisia ja nähtävyyksiä

Nelipäiväinen tapaaminen käsitti monipuolista ohjelmaa: Ensimmäisenä kokonaisuena päivänä pääsimme ihailemaan Chorin luostarikirkon bysanttilaisia mosaiikkeja ja viettämään ortodoksispalvelus-

ta Baloukin luostarikirkossa. Metropolilta Gennadios toivotti meidät siellä tervetulleiksi ja vastaili lounaan päätteeksi kysymyksiimme. Päivä jatkui vierailulla Armenian apostoliseen kirkkoon, jossa pyhiinvaeltajia odotti upea kestitys. Illalla puolestamme vietimme veljen johdolla ekumeenista Taizé-rukoushetkeä Armenian katolisessa kirkossa – sinne oli kutsuttu isäntäperheet ja koko kaupungin kristittyjä. Allekirjoittanut sai kunnian olla mukana toteuttamassa rukoushetken musiikkia yhdessä paikallisten ja tapahtumaan osallistuneiden muusikoiden kanssa.

Luantaina teimme laivaretken Heybeliadan saarelle, jonka korkeimmassa kohdassa sijaitsee Pyhän kolminaisuuden luostari ja sen teologinen seminaari. Sielläkin osallistuimme liturgiaan ja vedenpyhityksen toimitukseen, minkä jälkeen aterioimme joviaalin metropoliitta Elpidophorosin kanssa. Maissa suuntasimme viettämään loppiaisen vesperiä ekumeenisen patriarkaatin päämajaan Phanariin, jossa vihdoin itse patriarkka Bartolomeos I tervehti meitä pyhiinvaeltajia. Sydämellisessä puheessaan hän iloitsi meistä elävänä merkinä Kristuksen rakkaudesta ja painotti rukouksen merkitystä muutosvoimana maailmassa ja hajaantuneessa kristikunnassa. Ortodoksisessa perinteessä loppiaista vietetään ”teofanian”, Jumalan ilmestymisen juhla, jossa Jumala paljastaa ihmisille Pyhän Kolminaisuuden Kristuksen kas-teen kautta. Patriarkka sanoi meidän paikallaolomme antavan juhlapyhälle tänä vuonna aivan erityisen merkityksen.

Palveluksen jälkeen jakaannuimme ilaksi eri ryhmiin viettääksemme iltaa paikallisten yhteisöjen kanssa. Me suomalaiset

päädyimme ortodoksien kestittäviksi. Oli hienoa tavata paikallisia ja kuulla nuorten aikuisten elämästä. Notkuvien pöytien äärellä käytiin myös kiinnostavia yhteiskunnallisia keskusteluja eri maista saapuneiden kesken.

Kristittyinä muslimimaassa

Sunnuntaiaamuna minä ja saksalainen Sarah suuntasimme amerikkalaisen emäntämme kanssa turkkilaisen perinneaterian nautittuamme anglikaaniseen jumalanpalvelukseen, jonka yhteydessä toimitettiin kaste ja useita konfirmaatioita. Jokapäiväisten ortodoksispalvelusten jälkeen läntinen liturgia tuntui kotoisalta. Ortodoksit viettivät samana aamuna ”suurta vedenpyhitystä” yhdessä patriarkan, useiden piispojen ja paikallisten sekä satojen Kreikasta asti saapuneiden ortodoksien kanssa. Liturgian päätteeksi kirkkokansa vaelsi Kultaisen sarven rannalle Bosporinsalmella; siellä patriarkka heitti veteen ristin, jota parikymmentä miestä sukelsi hakemaan. Nopein heistä sai patriarkalta palkinnoksi kultaisen ristin.

Kokonaista 99 prosenttia Turkin väestöstä on muslimeja. Kristityt ovat siis marginaalinen vähemmistö, jonka asema ei ole aivan helppo. Antipatia länsimaita kohtaan henkilöityy usein kristittyihin, ja median kylvämä propaganda on arkipäivää. Tukala asema kannustaa parhaimmillaan ekumeeniseen toimintaan eri kirkkojen kesken, puhumattakaan juuri ekumeenisen patriarkaatin yhteyksistä ulkomaailmaan. Suomenkin ortodoksinen kirkko kuuluu juuri Konstantinopolin ekumeenisen patriarkaatin alaisuuteen.

Istanbulissa itä ja länsi kohtaavat. Elsa Sihvola Sulthaani Ahmedin moskeijassa.

Kaipauksemme etsii kasvojasi

Viimeisenä päivänä koin vielä vaikuttavan elämyksen bysanttilaisen arkkitehtuurin maailmankuulussa helmesssä, Hagia Sofiassa. Rakennus rakennettiin 500-luvulla kirkoksi, vanhan Apollon temppelin raunioiden paikalle, mutta muutettiin moskeijaksi turkkilaisten vallatessa Konstantinopolin lähes sata vuotta myöhemmin. Käyskentelin valtavassa, kaikkia menneitä vuosisatoja ja ikiaikaista palvontaa julistavassa rakennuksessa, joka on nyttemmin muutettu museoksi. Kristusta ja Jumalanäitiä kuvaavat mosaiikki-ikonit katselivat minua valtavan katon rajasta, orientaalisien kuvioiden ja islam-elementtien ympäröiminä. Samaan aikaan ulkona kajahti rukouskutsu ja muslimit polvistuvat moskeijoiden lattialle.

Gregorios Nazianzilaisten tekstiin sävelletty Taizé-laulu *O toi, l'au-delà de tout* valikoitui matkamme ”tunnuslauluksi”; sitä lauloimme tervehdyksenä usean ortodoksispalveluksen päätteeksi. Kirkkoisä Gregorios Nazianzilaisten palveli 300-luvulla Konstantinopolin arkkipiispana, ja hänet on haudattu Phanarin kirkkoon:

Oi ääretön Jumala, / ajatuksiin mahdu et. / Koko luomakunta palvoo. / Kaipauksemme etsii kasvojasi.

(Suom. Taizé. Lauluja. 2012)

Kirjoittaja on helsinkiläinen musiikin ja teologian opiskelija.

Mietiskeltäväksi

TAIZÉN VELI ALOIS

Miten löydämme Jumalaan luottamisen lähteitä?

Ensimmäinen ehdotus Puhutaan yhdessä uskon matkasta

Mikä on elämämme tarkoitus? Kuinka käsittelemme kärsimystä ja kuolemaa? Mistä löydämme elämää antavan ilon?

Nämä ovat kysymyksiä, joihin jokainen sukupolvi ja jokainen ihminen on kutsuttu vastaamaan.

Vastaukset näihin kysymyksiin eivät voi löytyä valmiista kaavoista. ”Ja jos Jumala on olemassa...?” Kysymys Jumalasta ei ole kadonnut näköpiiristä, mutta tapa, jolla se kysytään, on muuttunut radikaalisti.

Tosiasialla, että yksilöllisyys on keskeinen meidän aikanamme, on positiivinen puoli: se lisää ihmisen arvoa, vapautta ja itsenäisyyttä. Jopa yhteiskunnissa, joissa uskonto on hyvin läsnä olevaa, luottamus Jumalaan on entistä vähemmän itsestään selvää; se vaatii henkilökohtaista päätöstä.

”Jumala asuu valossa, jota ei voi lähestyä. Häntä ei yksikään ihminen ole nähnyt eikä voi nähdä.” (1. Tim. 6:16) Nämä apostoli Paavalin sanat ovat yhä tänään hyvin merkitykselliset. Mitä johtopäätöksiä voimme tehdä niistä?

Etsikäämme yhdessä, puhumalla tästä toisten uskovien, agnostikkojen tai ateistien kanssa! Jakava linja uskon ja epäuskon välillä on olemassa yhtä monessa uskovassa kuin ei-uskovassakin. Jos ne, jotka etsivät Jumalaa, ovat vähemmän vakuuttavia uskonsa ilmaisemisessa, se ei tarkoita, että he uskoisivat vähemmän, vaan pikemminkin, että he ovat hyvin tietoisia Jumalan transendenttisuudesta. He kieltäytyvät vangitsemasta Jumalaa käsitteisiin.

Jos kukaan ei voi nähdä Jumalaa, kuinka varhaiset kristityt saattoivat sanoa, että Jeesuksessa näemme Jumalan? ”Hän on näkymättömän Jumalan kuva”, kirjoittaa sama apostoli Paavali (Kol. 1:15).

Jeesus on yhtä Jumalan kanssa, tosi Jumala ja tosi ihminen, ilman erotusta tai

sekoittumista. Kuinka monta kamppailua historian kuluessa onkaan käyty näiden Jumalan salaisuuden paradoksaalisien ilmausten merkityksen puhdistamiseksi! Ne eivät korvaa etsintäämme; ne ovat merkkejä tien varrella.

Kaikella, mitä Jeesus on ja tekee, hän osoittaa, että Jumala on rakkaus. Hän paljastaa Jumalan sydämen. Jumala ei ole mielivaltainen voima, vaan Eräs, joka rakastaa meitä. Varhaiskristityt todistivat, että Jeesus nousi kuolleista ja että hän on Jumalassa. Ja hän tulee tuomaan Jumalan elämän, kuin aarteen, niiden sydämiin, jotka hän tapaa. Ja tämä aarre on henkilökohtainen läsnäolo; sen nimi on ”Pyhä Henki”, joka lohduttaa ja rohkaisee.

Nimet ”Isä”, ”Poika” ja ”Pyhä Henki” ilmaisevat, että Jumala on yhteys, suhde, dialogi, rakkaus...niin että nämä kolme ovat yksi. Siten kristinusko sisältää niin suuren paradoksin, että meistä ei voi koskaan tulla totuuden herroja.

Suomentanut Anne Väisänen

”Me kuulumme yhteen”

Joitakin muistiinpanoja syyskokouksesta

Sinapinsiemenen syyskokous pidettiin Ukinrannassa 24.11. Täytyy kertoa siitä nyt hiukan kun edellinen lehti oli jo painossa silloin.

Yhdistyksen virallisessa kokouksessa ei tullut esille mitään erityistä. Toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2013 hyväksyttiin ja hallituksen vaali suoritettiin. Erovuoroisia olivat **Sinikka Luokkanen**, **Olavi Heino** ja **Satu-Elina Ansas**. Vuosiksi 2013–2014 valittiin Luokkanen ja Ansas edelleen ja Olavi Heinin tilalle **Seija Oinonen**.

Kokouksen yhteydessä meillä oli mahdollisuus tavata Intian stipendiaattimme **Garong Thanghao Kom** ja hän selvitti meille omaa visiotaan ja unelmaansa kouluprojektista kotivaltiossaan Manipurissa. Hänen puheenvuoronsa on julkaistu tässä lehdessä, ja sen lisäksi lyhennelmä hänen kirjeestään Sinapinsiemen-yhdistykselle.

Syysseminaarin teemana oli ”Me kuulumme yhteen”, joka liittyi Taizén 3-vuotisteemaan ”Uusi solidaarisuus”. **Marjatta Muilu** kertoi NNKY:n maahanmuuttajatyöstä, jossa järjestetään kielikursseja maahanmuuttajajärjestöille. Niissä on mukana kuutisenkymmentä henkeä, kristittyjä, muslimeita ym.

Aloitettiin naisten ryhminä, mutta ne muuttivat äiti-lapsiryhmiksi, kun naisten oli otettava pienet lapset mukaan, jos halusivat osallistua. Thai-naisten ryhmä tekee oman maansa ruokaa. Rahoitusta on saatu Kristillisen opintokeskuksen kautta, osan naiset maksavat itse tai saavat työvoimattomistosta.

Inkeri Ruuskanen Sopimusvuoresta kertoi mielenterveyskuntoutuksesta. Mielenterveyskuntoutuja tarvitsee erityisesti lähipiirin tukea. Ensin käsi kädessä kulkemista, sitten rinnalla kulkemista. Usein he ovat eristettyjä yhteiskunnasta. Vanhemmasa ikäluokassa on ihmisiä, joilla ei koskaan

Inkeri Ruuskanen

ole ollut omaa kotia. Asu-
mispalveluissa harjoitellaan sitä varten itsenäistä asumista. Pyrkimys on, että ihmiset lähtisivät omatoimisesti harrastuspiireihin ja opiskeluun. Nuorempien kanssa haetaan yhdessä opiskelu-, harjoittelutai työpaikkaa. On tärkeää, että he oppivat ansaitsemaan sen rahan, jolla voivat toteuttaa haaveitaan. Kokemus siitä, että on saanut itse aikaan jotakin, on tärkeä. Kuntoutustyöntekijä voi tarvittaessa seurata aluksi mukana opiskelu- ja työharjoittelupaikkaan.

Aarne Kivinen Sininauhaliitosta totesi, että spirituaali-teetti on mietön voimavara yhdistyneenä diakoniaan. Hänen mielestään olisikin puhuttava diakonisesta spiritualiteetista. Ne on pidettävä yhdessä.

Sininauhaliitto kokouksessa n. sata pääasiassa päihde-

työssä toimivaa järjestöä. Päihdeongelmat ovat hyvin usein mukana ihmisen syrjäytymisessä. Suomalainen yhteiskunta jakautuu vauhdilla, jollaista ei ole aikaisemmin nähty. Meillä Suomessa ei ole ollut todellista tahtoa hoitaa syrjäytymiskehitystä. Elinajan odotus on noussut 20 vuotta 100 vuoden aikana, mutta 1/5 osalla, jotka ovat kaikkein heikoimmassa asemassa, ei ole tapahtunut minkäänlaista nousua. Julkinen terveydenhuoltojärjestelmä on romuttunut. Hyväosaiset saavat hoitoa, huono-osaiset eivät. Kristityilläkin on paljon kylmää ajattelua: itsehan olet pulmasi aiheuttanut. Nyt peräänkuulutetaan vastavoimia tälle kehitykselle. Emme voi lähteä sille tielle, että katsomme, kuka ansaitsee tulla autetuksi. Diakoniaa ei ole se, että pyritetään hyväosaisten kerhoja. Suomalaiset odottavat

kirkolta sosiaalista vastuuta. Seurakuntien työntekijävoimat eivät ratkaise asiaa. Tarvitaan kansalaisdiakoniaa: ihmiset mukaan diakoniatyöhön.

Aarne Kivinen

Unelmani ja visioni

Ukinrannassa 24.11.2012

Rakkaat Ystävät,
Sallikaa te, joihin minulla nyt täällä vierailulla on mahdollisuus tutustua, esitellä itseni lyhyesti.

Olen Karong Thanghao Kom, 31-vuotias mies Intiasta. Lukion jälkeen, vuodesta 2001 olen suorittanut Teologisessa tiedekunnassa kolme eri tutkintoa: 3-vuotisen Bachelor of Theology, 2-vuotisen Bachelor of Divinity ja 2-vuotisen Master of Theology -tutkinnon. Kerron myös jotain opinnoistani. Tärkeämpää on ehkä kuitenkin tietää miten tulin Suomeen ja suomalais-ten yhteyteen.

Olin Taizén Ekumeenisessa Yhteisössä, Ranskassa, vapaaehtoistyössä yhteensä yli vuoden verran vuosina 2006–2008. Taizen veli Bruno ensiksi toi esiin tarpeen matkustaa Suomeen (erityisesti Lappiin). Niinpä minut lähetettiin yhdessä kahden muun vapaaehtoisen kanssa Suomeen helmi-maaliskuussa 2008. Sen jälkeen Oili, Ulla (molemmat Lapista) ja Aulikki (Jyväskylästä) maksoivat matkani Taizeen ja Sinapinsiemen ry alkoi sponsoroida tulevia opintojani. Jatko-opiskelun lisäksi minulla oli myös suuri kutsumus, jolla oli ratkaiseva osuus siihen että lähdin pois Taizesta. Jotta ymmärrätte miten tärkeää tämä kutsumus minulle on, pyydän saada esitellä teille joitain tärkeitä kohtia yhteyksistäni ja taustastani.

Tulen Intian koillisosasta, paikasta jossa meillä on naapureina Myanmar, Bangladesh ja Kiina. Alue tunnetaan pahamaineisena ja ”herkkänä alueena”, joka on Intian hallituksen poliisivoimien valvoma ja usein eristämä. Tämän geopolittisen aseman tähden meillä on monia sosiaalisia ongelmia. Kuulun pieneen Kom-heimoon ja heimomme lisäksi siellä on myös lukuisia muita heimoja. Minä ja perheeni asumme Manipurin osavaltiossa, osavaltiossa missä on paljon väkivaltaisia etnisiä konflikteja heimojen ja eri uskontoryhmien välillä. Valtio on viime vuosikymmeninä sotkeentunut likaisiin etnisiin puhdistuksiin ja konflikteihin ja ikävä kyllä tämä jatkuu edelleenkin. Toiminnassa on tällä hetkellä enemmän kuin 27 kapinallis- tai terroristiryhmää (jokaisella niistä on oma taustayhteisönsä). Osa gradutyöstäni käsittelee alueen etnisten konfliktien aiheuttamaa väkivaltaa ja kuolemaa tilastotietoihin ja faktoihin nojautuen (graduni kopio on Ukinrannan kirjahyllyssä). Väkivallan ja yhteentörmäysten lisäksi alueella esiintyy sosiaalisia ongelmia kuten huumeet, aseiden salakuljetus, riittämätön koulutus ja köyhyys. Niinpä ei olekaan ihme että alueellani on Intian korkeimmat HIV/AIDS-lukemat. Tämä aiheuttaa sen, että monet lapset jäävät orvoiksi, koska vanhemmat kuolevat HIV/AIDS-sairauteen. Tähän keskittyminen olisi turhaa ja aikanne haas-

kausta mikäli tällä ei olisi yhteyttä kutsumukseeni ja unelmiini. Kutsumukseeni ja unelmani on käsitellä edellä mainittuja aihepiirejä sekä akateemisesti että konkreettisella tavalla.

Sallinette minun jakaa unelmani ja kutsumukseni konkreettisemmin. Minut kutsuttiin myös viime vuonna Sinapinsiemen ry:n toimintaa suunnittelevaan kokoukseen tänne Ukinrantaan. Koska tulin tänne heti opintojeni päättymisen jälkeen ja olin täynnä akateemisen ajattelun henkeä, en näin konkreettisesti ja eritellen jakanut unelmiani ja tulevaisuudennäkyäni. Myös henkilökohtaisessa elämässäni jouduin tekemään ratkaisevia päätöksiä.

Kun palasin Intiaan viime vuonna meinin Koillis-Intiaan (tarkemmin sanottuna Tripuran osavaltioon) asettuakseni aloilen ja testatakseni, kuulisinko saman kutsun ja toiveen elää ja toimia siellä (tämä oli vuoden 2008 Taizesta lähtöni syy). Vaikka eläminen Koillis-Intiassa onkin kovaa, kokemukseni viime vuodelta (yhä uudelleen) vahvisti unelmaani ja toivettani toimia tässä osassa Intiaa. Se muistutti minua jälleen siitä, että kuulun siihen yhteisöön ja Jumala antaa minulle velvollisuuden toimia siellä yhä konkreettisemmin tavoin. Myös jo lapsuudestani lähtien on ollut selvää etten elä ja opiskele vain itseäni varten, vaan tunnen eläväni ja opiskelevani myös yhteisöäni varten.

Niinpä, sallikaa minun esitellä millaisena näen toimintani ja elämäni:

A. Tutkia akateemisesti ja teologisesti kuinka voidaan muodostaa synteesi ekumeenisen teologian ja identiteettiin perustuvan teologian kesken (esimerkkinä hei-

moteologia) niin että se voi edistää rauhanprosessia Koillis-Intian alueella.

Olen aiemmin maininnut että identiteettipohjainen konflikti on rumaa todellisuutta Koillis-Intian alueella. Niinpä etniset puhdistukset, alistaminen, etninen politiikka ja etninen dynamiikka ovat kompleksisia aiheita. Ironista kyllä melkein kaikki heimot alueella ovat kristittyjä. Kuitenkaan emme ole osanneet irrottautua sisäänlämpiävästä identiteetistämme. Oma heimoni, joka on väestöltään vähäinen ja on ollut dominoivien ja riitaisten heimojen välissä, on ollut pakko kokea identiteettikriisejä. Siksi heimomme edustaa Intian uhanalaisia heimoja. Hypoteesini on, että Kristuksen omiminen vain omalle heimolle on vahvistanut identiteettipohjaisia teologioita kuten heimoteologiaa, dalitteologiaa, mustaa teologiaa ja vastaavia. Tämä voisi olla yksi syy siihen, että vaikka Koillis-Intiassa enemmistö on kristittyjä, emme silti ole onnistuneet juurruttamaan ekumeenista teologiaa ja panemaan sitä käytäntöön.

Henkilökohtaisesti ymmärrän heimoitumisen/yhteisön identiteetin tärkeyden ja tietyssä mielessä se kuvaa myös omaa asemaani. Kuitenkin sosiaalisella tasolla ekumeenisen teologian edustama ihmisten yhteiselämä ja symbioosi on se ihanne, joka kuvaa omaa moniheimoista ja uskonnollista näkemystäni.

Niinpä akateemisella tasolla haluaisin tutkimuksessani saada aikaan näiden kahden teologian mahdollisen synteessin niin, että lopputuloksena olisi luova jännite ja rauhanprosessin synty koillis-Intiassa asuvien eri yhteisöjen välillä. Tämän näen omana teoreettisena ja akateemisena tulevaisuuden tehtävänä. En kuitenkaan kii-

rehdi tässä tutkimuksessa, koska tarkoittamani metodologian tulee pohjautua laaja-alaisesti empiriaan. (Siksi päätin, että pidän 3–4 vuoden opintotaunun, ennen kuin aloitan tohtoritutkintoni). Henkilökohdittaisesti ajattelen ja olen yhä enemmän vakuuttunut siitä, että teoria on utopistinen, idealistinen ja perusteeton, jos sitä ei eletä todeksi konkreettisesti ruohonjuuritasolla. Uskon myös, että jos usko ja rakkaus ei ole aktivoitunut horisontaalisella tasolla, se on vain ideologiaa ja filosofiaa. Siksi, tähän liittyen esittelen teille lisää unelmiani, jotka ovat todella toisilleen sukua ja joihin Rakkautta Siemen voidaan kylvää hyvin konkreettisella tavalla.

B. Avata toivon näkökulmaa haavoittavissa olosuhteissa eläville

1. Sinapinsiemenen Rakkautta koti voisi olla merkki heimoyhteisöjen välisestä yhteiselosta. Raamatun vertauksen kauneuden vuoksi pidän hyvänä antaa Rakkautta kodille nimeksi Sinapinsiemen.

Manipurissa ja lähialueilla on sadat lapset ovat menettäneet vanhempansa. Vapaaehtoisorganisaatiot pyörittävät siellä kaikkia orpokoteja ja lastenkoteja, suurin osa niistä toimii heimoyhteisöjen pohjalta. Viimeisten 10 vuoden aikana ja teologiaa opiskellessani olen työskennellyt monissa orpokodeissa ja lastenkodeissa. Sellaisen Rakkautta Kodin avaaminen, minne erilaisten yhteisöjen lapset ovat tervetulleita ja missä he elävät yhdessä, voi todella toimia rakkautta sinapinsiemenenä.

Tavoite ja visio: Monet lapset ovat jääneet orvoiksi vanhempiensa ennenaikaisen HIV/AIDS-kuoleman vuoksi. Näiden lasten vastaanottaminen Rakkautta kotiin toimii toivon kipinä. Pitkällä tähtäimellä

tämä hanke voi olla yhteisöjen välisen vuorovaikutuksen merkki, joka puolestaan eritaustaisten lasten kasvun kautta voi muuttaa yhteisöä mikrotasolla. En ole idealisti, joka ajattelee ja lupaa muuttavansa kaikki yhteisön toimimattomat rakenteet... joskus voimme saada aikaan vain vähän. Useimmiten vain konkreettinen läsnäolo näyttää olevan ainoa mahdollinen ja realistinen lähestymistapa. Ja Rakkautta Koti on yksi tällainen konkreettinen tapa.

2. Sinapinsiemen oppilaitos, joka olisi esimerkki vähäosaisten lasten mahdollisuudesta koulutukseen yhteisötaustasta riippumatta.

Intiassa on toki kouluja, mutta hallituksen ylläpitämät koulut eivät ole mistään kotoisin, näin on erityisesti Koillis-Intian kaukaisemmissa osissa mistä minäkin olen kotoisin. Intian ylempien luokkien lapsille annetaan parempilaatuinen koulutus. Minä kävin koulua koko lapsuusaikani Katolisessa Koulussa, 540 km päässä kotoani. Kilpailu ylempille koulutusasteille on kovaa ja rima niin hirvittävän korkealla, että monet opiskelijat tekevät itsemurhan liiallisen opiskelupaineen vuoksi. Arvioiden mukaan yli 10 miljoonaa opiskelijaa suorittaa ylioppilastutkinnon vuosittain (Chetan Anand: What Young India Wants, s. 119–120). On selvää, että kilpailu ylempiin oppilaitoksiin on äärimmäisen kovaa.

Kuinka voimme olettaa, että huonosainen heimotaustainen lapsi pääsisi tälle tasolle intialaisessa yhteisössä? Monilla heimotaustaisilla lapsilla ei ole lainkaan koulunkäyntimahdollisuutta ja ylempienkin sosiaaliluokkien ylioppilaat erittäin harvoin pääsevät hyvään yliopistoon (tämä johtaa tulevaisuudessa hyvin haitallisiin lopputuloksiin). Ollessani Delhissä

viime kuukausina näin Koillis-Intian heimotaustaisten opiskelijoiden piinan ja tuskan kun he yrittivät päästä jatko-opintoihin kaupungeissa. Heidän vanhempansa panevat alttiiksi oman elantonsa saadakseen lapset koulutettua ja lähettävät lapset kaupunkiin, mutta monien on palattava takaisin kotikyläänsä.

Yksi tapa auttaa heimotaustaisia lapsia on antaa heille laadukasta opetusta kohtuuhinnalla jo päiväkodista ja alakoulusta lähtien. Maksut voitaisiin kustantaa vaihtamalla paikallisia riisi-, maissi-, peruna- ja kotitaloustuotteita. Kouluja siis on, mutta koulubisnes yhdistyneenä kilpailuun on jo toinen tarina. Me etsimme kuitenkin koko ajan kouluja, jotka antavat laadukasta opetusta tehokkaine opetusvälineineen. Tässä voimme antaa konkreettisen merkin syrjäytyneiden lasten koulutusmahdollisuudesta. Tosiasiassa Rakkautta Kotia voisi pyörittää samalla tavalla kuin kouluja joissa on oppilasasuntoja ja jotka painottavat toiminnassaan vähäosaisten lasten opetusta.

Tavoite ja visio: Tässä on kasvatusrintaman suuri tavoite. Se on laajennettavissa naapuriosavaltioihin kuten Tripuraan ja Arunachal Pradeshin, missä heimotaustaiset lapset ovat paljon syrjäytyneempiä oppimismahdollisuuksista. Olen matkustanut osavaltioissa ristiin rastiin, joten minulla on kokemuspohjaa ja olen myös tehnyt oman henkilökohtaisen analyysini.

Mitkä ovat nykyiset perustavanlaatuiset realiteettini ja voimavarani?

Minun kanssani on innostuneita, yhteistyökykyisiä ja lahjakkaita ihmisiä. Viime vuosina olen onnistunut motivoimaan, vakuuttamaan ja muodostamaan ydinryhmän, jolla on unelma joka etsii muotoaan.

Viisijäseniseen ydinryhmään kuuluu minun lisäksi Mr. K. James (kouluttautunut pastoriksi, erityisalana nuoret ja HIV/AIDS-neuvonta), Mr. Chongloi Minlun (kouluttautunut ja jo työskennellyt lapsityössä), Mr. Thanglen Karong (kouluttautunut opettajaksi ja soveltaviin tieteisiin), Miss K. Hatneihoi (tutkinto englannin kielessä ja kirjallisuudessa). Voin vakuuttaa teille, että emme jätä kiveäkään kääntämättä saavuttaaksemme päämäärämme, vaikkakin meillä on vain vähän rahavaroja tähän projektiin (joka on unelmani). Ideana on elää yhteisönä, painottaa ekumeniaa, rukoilla yhdessä päivittäin ja aloittaa itsenäinen toimeentulo (me kaikkihan olemme työttömiä nuoria ihmisiä). Itsenäinen toimeentulo pitää sisällään esimerkiksi sikataloutta, siipikarjaa ja emutuotantoa ja viljan viljelyä jos vain mahdollista. Mutta tarvitsemme apua konkreettiseen alkuun, jotta voimme jakaa tämän uskossa, rakkautta ja rauhassa käytännön ruohonjuuritasolla. Toivomme, että 6–8 vuoden jälkeen emme enää tarvitse apua ja projekti leviäisi myös naapuriosavaltioihin. Myöhemmin projekti olisi itsenäinen ja selviäisi ilman ulkopuolista apua.

Miten voitte auttaa minua?

- rukouksin ja siunauksin
- kyselemällä minulta projektista ja rohkailemalla minua, jakamalla tietoa ja viisautta
- esittelemällä minut ihmisille ja yhteisöille, jotka voisivat auttaa uskonnolliselta ja humanitaariselta pohjalta
- antamalla rahaa tähän projektiin koska meillä on vain vähän tai ei lainkaan rahavaroja
- voitte perustaa rahaston

Ystävät, olen erityisen ilahtunut tuntiesani teidät ja saadessani olla kanssanne yhteydessä. Enemmän kuin vain tunnepohjaisesti iloiten yhteydestämme olen onnellinen siitä, että saan jakaa ja haastaa teitä kokemaan unelmani ja visioni ilman että minun pitää siteeraamalla Raamattua hengellistä projektiani. Olen saanut tuntea että olen tekemisissä sellaisten ihmisten kanssa, jotka panostavat käytännön rakkauteen, kuten itsekin olen esimerkki käytännön uskostanne ja rakkaudestanne.

Joskus tarvitsemme Jumalalta hyväksyvän merkin voidaksemme tavoitella unelmiamme, jotka ovat erilaisia eri ihmisillä. Minulle Taizé-tapaaminen Helsingissä, keskustelu kutsumuksestani Veljien kanssa, oli vahvistava merkki Jumalalta. Veli Matthew kirjoitti minulle kauniit, rohkaisevat sanat: ”Olet ollut hyvin rohkea pysyttyäsi uskollisena kutsumuksellesi palvelu-

omaan heimoasi, kutsumuksellesi jonka sait jo ollessasi vapaaehtoisena Taizéssa. Sinulla on ollut monta kertaa mahdollisuus valita toisinkin, mutta kutsumus on ollut syvimmällä sydämessäsi ja siinä on varmasti Jumalan tahto mukana. Se mitä kirjoitat konkreettisesta ja todellisesta läsnäolosta on hyvin tärkeää. Se vahvistus, jonka sait Tripurassa, on hyvin arvokas.”

*Nöyrästi
Karong Thanghao Kom*

Sinapinsiemenen intialainen stipendiaatti, jonka teologian opintoja yhdistys on tukenut, vieraili syksyllä Suomessa, oli mukana Taizé Helsinki -tapahtumassa ja Ukinrannassa mm. yhdistyksen syyskokouksessa, jonka jälkeen hän palasi kotimaahansa. Suom. Marjatta Aalto ja Juhani Veikkola

Komin kirje Sinapinsiemenelle tammikuussa

Rakkaat ystävät, Terveiset Manipurista. Minulla on suuri ilo kirjoittaa tätä viestiä teille kaikille. Onneksi Manipurissa on ollut rauhallista tähän asti tänä uutena vuonna. Sydän täynnä rukouksia toivon, että te kaikki olette rauhassa ja terveinä.

On kulunut jo jonkin aikaa siitä kun kirjoitin teille viimeksi. Tämä johtuu tiukasta aikataulustani ja osittain siitä, että olen jatkuvasti liikkeellä Imphalan ja kotikyläni välillä. Olen myös odottanut jonkin aikaa kirjoittaakseni, koska halusin kertoa teille joistakin konkreettisista tuloksista, joita tekemäni työ on tuottanut. Uskon, että

olette kiinnostuneita kuulemaan kehityksestä ja päätöksistä, joita olen tehnyt ottaen huomioon unelmamme ja visiomme, joista olen teille kertonut.

Koska lasten koulutus ei voi odottaa (akateeminen vuosi alkaa helmikuun 1. viikolla täällä Manipurissa), oli tarpeen järjestää lapsille väliaikainen majoitus täällä Imphalassa. Etsin koulua, jossa koulutuksen laatu ja moraaliset arvot ja kristillinen opetus olisivat yhtä tärkeitä. Tällä toiveella valitsin koulun nimeltä Grace Academy (Armon Akatemia) täällä Imphalassa, missä ne viisi lasta, (joita olen auttanut viime vuosina heidän koulutuksessaan) tulevat opiskelemaan ja asumaan tämän vuo-

den (ennen kuin voisimme ostaa pysyvän paikan läheltä Imphalaa). Nämä köyhät ja vähäosaiset lapset tulevat kahdesta eri heimo-yhteisöstä (joten voin onnellisesti sanoa, että seuraan yhä hankkeen tavoitetta, jonka olen jakanut kanssanne, toivottaakseni tervetulleiksi lapset eri yhteisöistä). Tällä hetkellä ei ole mahdollista valita tyttöjä, mutta toivon, että tulevana vuonna voin varmasti vaikuttaa tyttöjen koulutukseen (koska monet, monet tytöt haluaivat myös apua). Nämä viisi lasta ovat:

Haotinlen, syntynyt 9.7.2000, otettu 4. luokalle,

Ngamminthang, syntynyt 6.2.2003, otettu 5. luokalle,

Thanggoumang, syntynyt 24.4.2001, otettu 6. luokalle

Mhangsinlen, syntynyt 3.12.2003, otettu 4. luokalle

Mhangneitling, syntynyt 24.1.2007, otettu 1. luokalle

Tänä kuluvana vuonna nämä lapset tulevat opiskelemaan ja asumaan Armon Akatemian koulussa ja hostellissa. Olen antanut heidän sisäänottomaksunsa ja myös ostanut heidän koulupukunsa ja kirjansa. Joka kuukausi koulu veloittaa 4000 rs joka lapsesta. Tämä summa kattaa heidän majoituksen, ruokailut, peruslääkkeet, kuukausittaiset koulumaksut ja myös heidän musiikkituntinsa. Muiden sekalaisten maksujen lisäksi, on arvioitu, että jokainen lapsi tarvitsee noin 40000–45000 rs (vastaa noin 600–700 euroa). Viittä lasta varten tarvitaan vuodessa vähintään 3000 euroa. Pienen kaikki resurssini ja tulevaisuuteni peiliin ottaessani tämän vastuun, joten liitän tähän minut rukouksiinne ja siunauksiinne. Tarvitsen niitä todella kannustukseksi ja motivaatioksi. Tämä summa lapsia varten (joka on jo valtava määrä minulle) tulee huomattavasti pieneneväksi sitten kun

pystyn tarjoamaan heille majoituksen ja ruokaa omassa kodissani.

Joten sydän täynnä rukouksia, olen etsinyt maaluettua, johon voisin perustaa sinapinsiemenen rakkauden kodin. Paikka, jonka puolesta olen rukoillut, tulee olemaan paikka missä toisten yhteisöjen ja uskontojen hyväksyminen tulee olemaan parempi ja paikka tulee olemaan suhteellisen turvallinen verrattuna muihin paikkoihin Manipurissa. Paikan tulisi olla lähellä Imphalaa, toivottavasti sen esikaupungissa. Imphalaa hallitsevat hindut. On tärkeää pysyä hieman kauempana Impahalasta, mutta heimolapsille on yhtä tärkeää hyötyä paremmasta koulutusjärjestelmästä, joka on saatavissa sieltä. Joten olen listannut paikan, joka on noin 10 kilometrin päässä Imphalasta aluella, jolla nepalilaiset ovat enemmistönä.

Nepalilaiset Manipurissa ovat rauhaa rakastavia ja omistautuneita omalle työlleen ja päätöksilleen. Siksi on turvallisuuden kannalta paras vaihtoehto asua heidän läheisyydessään. Kuitenkin, maan hinta Manipurissa nousee päivittäin (Imphalassa on kirjaimellisesti mahdotonta minulle edes ajatella maan ostamista). Olisi ihanteellista saada ainakin puoli eekkeriä maata ideoiden ja toteutusmahdollisuuksien suunnittelemista varten. Olen pyytänyt rukouksia ja myös kulkenut paljon etsimässä

sopivaa paikkaa, johon voin aloittaa asettumisen. Sattumalta maa, josta olen neuvotellut, kuuluu rikkaalle teologille (hän kuuluu nagaheimoon ja pitää itse yllä huumeiden käyttäjien kuntoutuskeskusta korealaisen lähetyksen avulla). Olen tavannut hänet kolme kertaa ja olemme sopineet 17.2. maan maksupäiväksi. Haluamani maan hinta on noin 2 000 000 rs (jo-

ka on noin 30 000 euroa). Isälläni on minulle kylässä maapalanen, jossa me kasvatamme riisiä ja kasviksia, joten me olemme myyneet sen noin 10 000 eurolla. Varoilla, jotka olen kerännyt ystäväni kanssa ja sukulaisteni avustuksella, minulla on vielä toiset 5000 euroa. Joten loput on vielä iso kysymysmerkki ja niin on myös rakentaminen. Perheeni varoilla ja tulevaisuus pelissä, en voi nyt perääntyä, joten tarvitsen teidän rukoukset, siunaukset ja avun.

Kolmas asia on Sinapinsiemen-nimisen säätiön perustaminen täällä Manipurissa. Kaikki kollegani, joiden kanssa toivoin aloittavani tämän unelman, tulevat tämän vapaaehtoisjärjestön jäseniksi. Kuitenkin, hallituksessa täytyy säännön mukaan olla vähintään seitsemän hallituksen jäsentä yhdistyksen perustamista ja rekisteröintiä varten. Olen puhunut joillekin ihmisille hallituksen jäsenyydestä, jotkut ovat halukkaita kun taas jotkut ajattelevat että

olen hullu ja tyhmä. Eikö Paavali sanonut, että me olemme tyhmiä omalla tavallamme uskon vuoksi? Joten olen toiveikkaan optimistisesti Sinapinsiemen Säätiön rekisteröinnistä täällä Manipurissa ennen kesäkuuta. Tämä tekisi asioista laillisesti ja virallisesti paljon helpompaa oikeissa kanavissa.

Rakkaat ystävät, jaan yllä olevat ajatukset ja vetoan vakaasti toivoen ja uskoen että Sinapinsiemen ottaa omakseen tämän vision täällä Manipurissa. Se on myös vetoamus, joka vahvistaa Sinapinsiemenen kasvua Manipurissa. Toiminnassa näkyvä usko Jumalaan todistaa, että raamatullinen sinapinsiemen voidaan kylvää ja kasvattaa

jopa maantieteellisesti kaukaisessa Manipurin maassa. Tämä on myös vetoamus ja poliittisesti yksin olevien pienten heimojen kuten kom-kansan elinehto. Vaikka teidän ei ole pakko auttaa, teidän apunne voi merkittävästi muuttaa jossain suhteessa joidenkin lasten elämää. Vain tämän tarkoituksen ja toivon takia jätän kaiken häpeäni ja estoni taka-alalle pyytäessäni apua teiltä kaikilta. Mikä tahansa rahamäärä auttaa meitä paljon. Olen niin paljon riippuvainen teidän rukouksistanne ja siunauksestanne.

*Rukouksin ja ajatuksin
Kom*

Suom. Marjatta Aalto

VETOOMUS

Komin suunnitelmat etenevät, mutta meidän taloudellista tukeamme ja erilaisia luovia suunnitelmia varainhankintaan tarvitaan kiireellisesti.

Sinapinsiemenissä on varmaan myös hyvin toimeentulevia jäseniä. Siksi ehdotamme, että voisit isommalla tai pienemmällä summalla osallistua Komin kirjeessä mainittujen poikien koulutuksen tukemiseen. Tuen voi osoittaa Sinapinsiemen ry:n Intian kummilapsitilille FI52 2185 1800 1334 40, viitenumero 600 811.

Nuoret aikuiset pyhiinvaelsivat Ukinrantaan

Lauantaiaamuna maa oli paksussa lumessa ja taivas yhtä valkoisessa pilvessä. Olin matkalla perinteiseen nuorten aikuisten pyhiinvaellusviikonloppuun Ukinrantaan. Perillä sain lämpimän vastaanoton, paikan yläkerran makuuhuoneista ja kupin teetä.

Meitä oli tällä kertaa aiempia vuosia pienempi porukka, eli kuusi osallistujaa. Lisäksi mukana pyöri Ukinrannan isäntäpari ja kaksi ruuanlaittajaa. Mahduimme juuri sopivasti ruokailuhuoneen pöydän ääreen, ja kaikki ehdivät tulla jollain lailla tutuiksi.

Viikonlopun aikana kuulumme terveisiä Taizén uudenvuoden tapaamisesta Roomassa: rukoushetkistä vaihtuvissa kirkkoissa, herkullisista pasta-aterioista, tuntikausien jonotuksista ja paavin tervehdyksestä. Pohdimme yhdessä, mitä oppimista meillä olisi italialaisten asenteista, että kaikki kyllä järjestyy, ja nuorillekin löytyy paikka ja tehtävä.

Kävimme myös yhdessä läpi Taizén veli Aloisin uudenvuoden kirjeen. Koska tämän vuoden kirje koostui lyhyemmistä pätkistä, luimme muutaman niistä lauantaina ja muutaman sunnuntaina. Kumpainakin päivänä myös keskustelimme yhdessä kirjeiden ja niihin liittyvien kysymysten herättämistä ajatuksista.

Ohjelma koostui pääosin rukoushetkistä, ruokailuista ja keskusteluista, mutta ehdimme myös saunoa, kävellä järven ympäri ja tehdä pieniä talkootöitä. Osallistujien

joukossa oli pari mieslaulajaa, jotka osasivat moneen Taizé-lauluun basso- tai tenoriääninen. Me naiset harjoittelimme miesten saunavuoron aikaan vastaavat alttostemat, joten iltaruuan aikaan laulu kajahti kirkkaasti äänissä.

Sovimme yhdessä, että viettäisimme ajan lauantai-illasta sunnuntaiaamuun hiljaisuudessa. Itselleni tämä oli ensimmäinen maistiainen retriittielämästä. Mieleen jäi etenkin hiljainen aamupala, taustalla vai-meana soiva musiikki ja toisten äänetön läsnäolo. Tuntui kuin hiljaisuus ja hitaus olisivat terävöittäneet makuaistia, ja puuro ja kotitekoiset sämpylät maistuivat erityisen hyviltä.

Sunnuntaiaamuna kävimme messussa Kangasalan kirkossa. Minua ilahdutti se, että ihan tavallisessa messussa oli paikalla paljon lapsia. Toisaalta yllätyin siitä, että tästä huolimatta messussa ei kiirehditty, vaan esimerkiksi virsistä laulettiin huolella jokainen säkeistö. Lapset ja riparilaiset jakoivat hienosti melkein kaksituntisen messun, ja minä myös.

Kotimatalla Helsinkiin taivas oli edelleen valkoinen, eikä pyhiinvaelluksen tuntu päättynyt, vaikka palasin. Seuraavaan viikkoon sain mukaani hitaamman olemisen tahdin, annoksen hiljaisuutta ja häivähdyksen ylimääräistä valoa.

Kirjoittaja on helsinkiläistynyt matematiikan opiskelija.

Ukinrannassa tapahtuu

Viikonlopputapahtumia kevätkaudella 2013, ilmoittautumiset viimeistään 2 viikkoa ennen:

1.–3.3. Hiljaisuuden retriitti. Jeesuksen rukous. Retriitti on täynnä.

16.–17.3. Retriittiruokaa rakkaudella. Erilainen keittokurssi, jossa puhe ja hiljaisuus vuorottelevat. *Eeva-Stiina Snellman*. 70€.

”Perehdymme mahdollisimman luonnonmukaiseen ja yksinkertaiseen (kasvis/kala)ruuan valmistukseen. Ajattelemme maapallon resursseja ja sitä ohutta humuskerroksen ihoa, joka meidät ruokkii. Teemme yksinkertaisen yhden retriitin menuun, kirjoitamme ylös reseptit jokaiselle mukaan vietäväksi ja käymme läpi retriittiruuan valmistuksen ja -tarjoilun erityispiirteet, jotta tämän viikonlopun kurssin osanottajat voivat toimia huoletta itsenäisesti retriittikokkeina. Teemme siis ruuan yhdessä, puhumme sen ja koko elämän filosofiasta ja sitten välillä olemme hiljaa ja annamme asioiden kypsä sydämässämme.”

12.–14.4. Valokuvaretriitti. Retriitissä ruokailut ja yön seudut hiljaisuudessa. *Lari Junkkari*. 140€.

11.5. Kevättalkoot, 12.5. Anna-Maija Raittilan runopäivä. 10–50€.

9.–14.7. Paratiisiviikko. Yhteistä olemista ja tekemistä aikuisille ja lapsille.

Rukoushetket päivittäin tiistaista lauantaihin klo 8, ohjelmaan merkittyjen tapahtumien aikana klo 8.30, 13 ja 20. **Keskiviikkoisin myös iltarukous klo 20.** Lisäksi tuttujen **Taizé-laulujen laulamista** ja uusienkin opettelua keskiviikkoina **20.2. ja 17.4. klo 18 – 20. Keskiviikkoiltana 20.3.** kokoonnumme jakamaan kuulumisia Malawista Riitta ja Olkki Heinolta.

Tervetuloa!

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteiselämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujaraatissa toimivan Education Sponsorship

Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lap-sia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutus-kustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskusteluforummi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaaniselon ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta.

Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2013 on 25€, opiskelijat 10€, tili FI60 8000 1700 8437 59.

Tiedot-kohtaan kirjoita nimi, osoite ja sähköpostiosoite. (Emme käytä enää viitettä.)

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi sekä Ukinrannan blogista: <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Liity jäseneksi Sinapinsiemenen!

JUHANI

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteeriin: Timo Ruotsalainen, sihteeri@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Juhani Veikkola
Kivipadontie 6 C 19
00640 HELSINKI
Puh. 050-556 0083
Sähköp. juhani.veikkola@elisanet.fi

Taitto:

Anne Tervahauta / Kuvitella
www.kuvitella.net

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI

ISSN 1239 5889